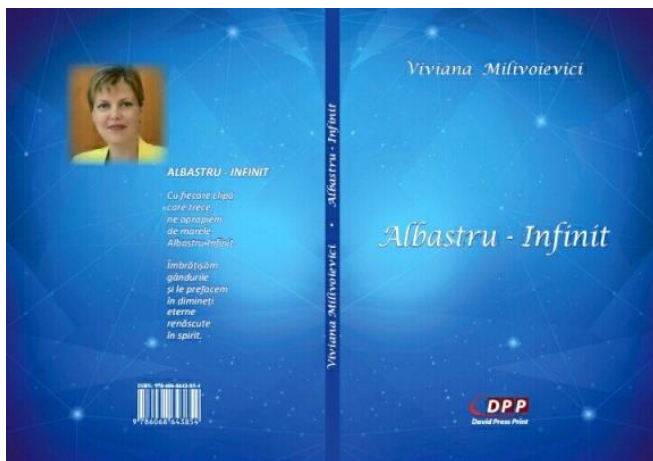

Viviana MILIVOIEVICI
***Albastru – Infinit*, Editura David Press Print, Timișoara, 2017**

Prof. Vasile MAN
 Universitatea de Vest „Vasile Goldiș”
 din Arad

Poezia ca destin

Poezia nu se poate explica, ci doar să-i trăim frumusețea. Ea este un destin. O vocație de a crea, prin cuvânt, o nouă lume. Poeziile din această carte, *Albastru-Infinit*, se citesc direct cu sufletul. Idei, idealuri cu înalte trăiri lirice poartă un nume nou, de excepție, a tinerei generații poetice de azi: Viviana Milivoievici.

În poezie, nu drumul este frumos, ci „călătoria printre cuvinte”, pare a spune poeta Viviana Milivoievici. Frumusețea imaginilor sale poetice se simte când „liniștea cântă în singurătate” sau „Ținem în palme culorile

apusului / și ne-mbrățișăm c-un val de stele” (Șoapte).

Neliniștea poetei este provocată de incertitudinea atingerii absolutului, în viață, în cunoaștere, dar se bucură când „culege roua de pe flori” sau așteaptă rândul „spre firul speranței, pe portativul vieții”, dar frumusețea și trăirea dorului îi amplifică bucuria (Cântec de dor).

În poemele sale, poeta Viviana Milivoievici trăiește bucuriile și dezamăgirile vieții, fără să dea răspunsuri definitive asupra existenței umane, dar, prin valoarea inedită a expresiei poetice, transmite cititorului Dragostea de viață. Astfel, „Cu fiecare clipă / care trece, / ne apropiem / de marele Albastru - Infinit / Îmbrățișăm gândurile și le prefacem / în dimineți / eterne / renăscute / în spirit” (*Albastru - Infinit*) sau „Printre fire de nisip aurii, / ca razele de soare, / ne țesem visurile cu praf de stele...” (*Praf de stele*).

Viața nu este decât un vis și-o clipă în anticamera eternității – spune poeta. Este dureros de adevărat, doar dragostea va fi și în continuare o bucurie a sufletului nemuritor.

„Cuvintele rătăcite prin neantul vremii / și-agață aripile în sufletul vântului / se lasă purtate pe nori de cristal / În taine-și alină / substanța sublimă / pe acorduri de țambal / Alunecă ușor pe valurile gândului, în cântecul dulce al iernii...” (*Cuvinte*)

„Sufletul vântului” și „valurile gândului” sunt adevărate bijuterii lirice, care dau poemului frumusețea interioară.

Destinul uman constituie pentru poetă, o atracție deosebită, iar percepția filosofică a lumii ne oferă surprinzătoare imagini lirice inedite: „Trăim iluzii / ale unei clipe / întârziate / În gândurile noastre / înfloresc / idei / ale amintirilor străvechi...” (*Miraj absent*) sau: „ne țesem visurile / cu praf de stele” (*Praf de stele*); „Bem lacrimi de îngeri / din potirul destinului” (*Îmbrățișări*); „Ne reîntregim / între filele / unui destin” (*Călătorie*).

Însetată de cunoașterea absolutului, poeta se adresează divinității: „Din lacrimi îmi fac / o scară / către Tine, Doamne! / S-ajung în brațele / îngerilor Tăi... / Să-mi dai aripi, / să pot zbura, în zori, / spre azurul nemărginit / al mângâierii Tale!” (Rugă).

Expresii lirice inedite, cu o mare încărcătură emoțională, sporesc bucuria lecturii: „Gândul se scaldă-n lumină”, devenind o făptură invizibilă, / creează „flori de piatră” (Anotimp colorat) sau: „tragicul semn al sorții”; „albastrul bucuriei”; „grădina cu liliac”; „izvoarele imaginației”; „La poarta sufletelor bat / clopotele tăcerii”; „tainele lumii”; „albastrul-necuprins”; „Cuvintele aș vrea / să le păstrez în / tăcerea singurătății”.

Un poem ce exprimă foarte fidel personalitatea lirică a poetei este Frunze:

„În noaptea care
a trecut
Toți îngerii
au tăcut
și cerul
s-a desfăcut
în frunze rebele.

Ne-am dat seama
că am pierdut
Miracolul ce
ne-a făcut
Să fim
de ne-ntrecut,
ca ele.

Prin valsul vântului
spre-adâncul pământului.”

Arta poetică a tinerei cercetător și istoric literar, Viviana Milivoievici, este definită de har și o mare trăire sufletească. Universul său liric îl constituie bucuria de-a trăi frumos, de-a cuprinde, cu dragoste, necuprinsul pe un fond sufletească al speranței învăluite de un Albastru - Infinit și setea de absolut.

Numeroase poeme excepționale respiră uimirea în spațiul universal al apropierei de divinitate. Așa cum într-un bob de rouă se vede soarele întreg, astfel, într-un poem al acestei cărți, strălucește dragostea și întreaga frumusețe sufletească a poetei Viviana Milivoievici, care oferă cititorilor o inedită Bucurie a lecturii.

Destinul poetic al Autoarei este însuși destinul Marii Poezii.

Carte de vizită

Autoarea cărții, dr. Viviana Milivoievici (n. 9 iulie 1981, în Moldova Nouă, județul Caraș-Severin) este cercetător științific în cadrul Institutului de Studii Banatice „Titu Maiorescu” al Academiei Române, Filiala Timișoara.

Domeniile sale de interes sunt istoria și critica literară, interculturalitatea și multiculturalitatea.

Este membru și responsabil de proiecte în Cadrul Societății Enciclopedice a Banatului din Timișoara, Președinte prof.univ.dr. Crișu Dascălu, redactor șef adjunct la revista Regatul Cuvântului și redactor principal șef departament critică literară la revista de cultură și spiritualitate universală Sfera Eonică din Craiova, referent în Consiliul Științific și evaluator științific articole la revista

Studii de Știință și Cultură, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad.

A participat la numeroase manifestări științifice, în țară și străinătate.

A publicat, în calitate de autor unic, în anul 2016, Publicistica lui Mircea Eliade și opțiunile „Tinerei generații”, Timișoara, Ed. David Press Print, Timișoara 2017;

Albastru – Infinit, cu prefață de Vasile Man, postfață de Florica Pățan, Ed. David Press Print, Timișoara 2017;

Coordonează Ediția critică a operei profesorului Eugen Todoran, publicând, în anul 2016, primul volum: Eugen Todoran, Scrieri I. Studii și articole (1937-1956) cu o prefață de Crișu Dascălu, Ed. David Press Print, Timișoara 2017.

Domnia sa este foarte prezentă, ca scriitor și critic literar în reviste literare de prestigiu, Orizont, Contemporanul, Familia, Revista de Studii Banatice, Regatul Cuvântului, Studii de Știință și Cultură, Logos din Serbia.

